

s jólesően közvetlen, meleg, szívhez szóló ott, ahol egyéni érzései jutnak kifejezésre («A királyfi három bánata»). Általános szimpátiát keltő, kedves egyénisége játszva hódítja meg hallgatóságát. *Óvedei László* tehetséges, lángható magyar érzésű költő. Meggyőződéseinek, hitének heve, lendülete saját előadásában még gyújtóbbá tesz verseit.

Jaczkó Olga egy nagyobb lélekzetű, szabadformájú gondolatgazdag versét szavalta el nagy tetszéssel.

A novellistáknak nehezebb volt a helyzetük. A felolvasás, nagy nyilvánosság előtt háládatlan feladat. A novellák legfőbb szépsége, a finom részletek, pointek így gyakran elvesznek a hallgatóság számára. A felvidéki irodalomban jól ismert nevekkel találkozunk itt is. *Jankovics Marcel*, a «litterary gentleman», a hegyek szerelmese, az idegen földeket járó magyar, aki előtt a világ minden szépsége sem tudja feledtetni hazájának nyomorúságát. Ez a gondolat az, amely igazi költői magaslatoakra ragadja. *Rácz Pál* pompás jellemző erővel megírt parasztempizódja *Tichy Kálmán* palócos ízű aranyos humora, elevenen varázsolták elének a felvidéki magyar élet egy-egy darabját. *Sziklay Ferenc* szépen megírt mély lélekrajza, a székely származású tehetséges *Darkó István* «a tábornok» című kis novellája szintén nagy hatást keltettek. *R. Simonffy Margot* gazdagon árnyalt, átgondolt, megragadó hevű szavalatában kitűnően érvényesültek *Darvas János*, *Jankovics Marcel*, *Páll Miklós* és *Járno József* versei.

Zsufolt széksorok, válogatott előkelő közönség, forró lelkesedés — enyit tudott adni a főváros az elszakított magyar testvéreknek. Ez a hálás együttérzés szolgáljon buzdításukra és vigasztalásukra nagy, nemzeti hivatásuk további teljesítésében.

Prahács Margit.

Magyar folyóiratszemle.

Noszky Jenő a *Debreceni Szemlében* a magyar föld őseleitel emlékeiről tárgyalva, felhívást intéz a magyar társadalomhoz, hogy nagyobb megértést és gondosságot tanúsítson az egy-két kivételtől eltekintve nagyon mostohán

kezelt tudományok s köztük is a legmostohább sorsban részesített hazai földünkkel foglalkozó természettudományok iránt. Még pedig nemcsak anyagilag, hanem erkölcsileg is. Mert ezek a közöny miatt nem hogy nem fejlődnek, hanem el kell sorvadniuk, pedig itt még különösebb anyagi áldozatokról sincsen szó. Ezek csak azt kérik, hogy nyissák egy kissé ki szemüket az emberek s ne hagyják elpusztulni, elporladni a honi föld öléből kikerült igen sokszor nagy tudományos értéket jelentő őseletmaradványokat. Szedjék össze és juttassák el valamelyik nemzeti közgyűteményhez. Vagy pedig inkább hozzák ezt egyik országos múzeum tudomására, mert a lelet előfordulási körülményei ma már a tudomány szempontjából nem egyszer sokkal fontosabbak, mint maga a lelet. Így azután hazai földünknek nem vehetik majd szemére szegénységét az őslénytan terén, különösen amikor itt az elsők közt foglalhat helyet.

Laky Dezső a *Magyar Szemlében* az egész ország gazdasági viszonyaira vonatkozó statisztikai adatok fegyvertárát hívja segítségül annak megvilágítására, hogy Budapest népessége mért fejlődött a háborús évtized során oly lassan. Bebizonyítja, hogy a fővárosi népesség szaporodása a háborús években alapjában nem más, mint függvénye az egész ország gazdasági viszonyainak. A vidék ereje és különösképpen az újjáépítésre váró mezőgazdasági termelés volt viszont az a támaszpont, amelyre Magyarország népességének eloszlása 1920-ban helyezkedett. Ha a mezőgazdasági életben nem támad konjunktúra a háború után a legnagyobb katasztrófa elé nézhettünk volna viszonylagos túlnépességünk miatt. A kenyér szüksége azonban munkaalkalmat teremtett. Jól ismert tanulság az, amelyet munkája fejtegetéseinek összessége eredményez, hiszen a mezőgazdasági termelés erőteljes támogatásának szükségessége az a konklúzió, amelyre egy küzdelmes korszak gazdaságstatisztikai adatainak összefoglalása után jutott. Általában az egész gazdasági élet, a mezőgazdaságon kívül az ipar és kereskedelem megerősítése azok az utak, amelyeken át haladhatunk a jövődő boldogabb Magyarország felé. *K. B. O.*

A NAPKELET minden közleményéért írója felel. A folyóirat szerkesztője: TORMAY CECILE; s. szerkesztője: HARTMANN JÁNOS. A kiadásért felelős: HEGEDŰS ISTVÁN.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. — Nyomdaigazgató: KOHL FERENC.